

Az éneklő asszony

Mese Clarissa Pinkola Estés nyomán

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 50. szám, 2022. december 16.

Halak ették meg a felázott bőrt. Az elszarusodó hámrétegek, a csont körül leszopogatott hús és a szemem kocsonyája. Nem volt mivel tapintani. Nem volt mivel mozdulni. És nem volt mivel látni sem többé. Aki megvakul, annak a mélytengeri homokdűnék ringatják a testéből azt, ami megmaradt. Csikorgott a homokszemcse a csontok alatt, ennyi maradt belőlem, ez lett a hangom is. Ha odafönn egy-egy nagyobb hajó elhaladt, görgetni kezdett a tenger, élettelenül hagytam, történjen meg ez is, addigra megtanultam, milyen ketten lenni vagy többen, de mindenképp a testen kívül, otthontalan.

Történt egyszer, hogy egy halász tűnt fel a vízen. Idegen volt ő, hisz a környékbeliek elkerülték az öblöt, tudták, élettelen testeket ringat a víz, hitték, szellemként kísértem őket és a gyermekeiket. A férfi messziről jött, tekintetében bogarak páncélos fénye csillogott. Teste sebekkel és horzsolásokkal volt tele, máshol, ahol ép volt még, tintával maratta a bőrt, telerajzolta figurákkal. Mintha térképet járna be, vánszorgott ott a só, kiült, aztán lepergett, hol a ladikra hullott, hol a vízbe vissza. Hosszú utakról mesélt a teste is.